

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ (12/6/2011)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Πράξ. β', 1 – 11. Ευαγγέλιο: Ιωάν. ζ', 37 – 52, η', 12

Οι καρποί του Αγίου Πνεύματος

Η εορτή της Πεντηκοστής, αγαπητοί μου, σηματοδοτεί την επιδημία του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο, εις εκπλήρωση της υποσχέσεως του Κυρίου προς τους μαθητές Του: *«και εγώ ερωτήσω τον Πατέρα και άλλον Παράκλητον δώσει υμίν, ίνα μένει μεθ' υμών εις τον αιώνα, το Πνεύμα της αληθείας...»*¹ Το έργο του τρίτου προσώπου της Αγίας Τριάδος είναι καρπός του διαρκούς αγαπητικού ενδιαφέροντος του Θεού για την πορεία της Εκκλησίας μέσα στον κόσμο. Πρόκειται για έργο που συνέχει τη ζωή των ανθρώπων που ελπίζουν και ακουμπούν, μ' εμπιστοσύνη, στο χέρι του Θεού, που απλώνεται, με αγάπη, για ν' απαλύνει τους πόνους, να διορθώσει τα λάθη, να παρηγορήσει, να ευλογήσει, να χειραγωγήσει, να συγκρατήσει. Πρόκειται για έργο που χαρίζει στους θεομένους το χάρισμα του ευαγγελισμού των ψυχών, που τελειοποιεί τους ταπεινούς, που καθιστά τους αγράμματους, Θεολόγους. Είναι εκείνο που συγκροτεί τον ιερό θεσμό της Εκκλησίας, που πορεύεται στη ιστορία μέσα από θλίψεις και ανάγκες και στερήσεις και δοκιμασίες, για να ζήσει ο κόσμος, για να σωθεί ο άνθρωπος.

Οι καρποί που εκπορεύονται από το Άγιο Πνεύμα και εκχέωνται στον κόσμο είναι ικανοί να προσφέρουν στη ζωή αυτό το κάτι που τής λείπει και την μετατρέπει, συχνά, σε απάνθρωπη, ανελεύθερη, άδικη, άσπλαχνη, απαιτητική, ανάλγητη, άτεγκτη και απελπιστική. Αυτούς τους καρπούς απαριθμεί ο Απόστολος Παύλος, διδάσκοντας τον κόσμο: *ο δε καρπός του Πνεύματος εστίν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια...*²

Το περιορισμένο του χώρου και του χρόνου θα μάς αναγκάσουν να επικεντρώσουμε την προσοχή μας σε τρεις απ' αυτούς, για να δούμε τί υποδηλώνουν για τη ζωή όλων μας. Την Αγάπη, την Ειρήνη και την Πίστη.

Η Αγάπη είναι, ίσως, η πιο παρεξηγημένη έννοια στην εποχή μας, αφού δύσκολα τής δίδεται η ευκαιρία να ξεφύγει από τα δεσμά του συμφέροντος και τον πειρασμό της ανταπόδοσης. Δύσκολα μπορεί ν' απαγκιστρωθεί από τη δουλειά της ναρκισσιστικής αυτάρκειας, αφήνοντας τον άνθρωπο ελεύθερο ν' ανακαλύψει το Θεό στο πρόσωπο

¹ Ιωάν. 14,16-17

² Γαλ. 5,22-23

του άλλου. *«Ιδίωμα, όμως της αγάπης, είναι η οικειοποίηση των παθημάτων και η συμπάθεια προς τις πτώσεις και τις δοκιμασίες των αγαπημένων αδελφών μας. Αν δε συμπονούμε με τον αδελφό μας που υποφέρει και δεν προσπαθούμε, με θυσία δική μας, να σηκώσουμε το φορτίο του, η αγάπη δεν είναι αληθινή, είναι με λόγια μόνον»³*

Η Ειρήνη είναι διαρκώς πληγωμένη. Οι άνθρωποι ψάχνουν να τη βρουν σε λάθος τόπο και με λάθος τρόπο. Η ειρήνη δεν είναι προϊόν διεθνών συμφωνιών, ειρηνιστικών κινημάτων ή ακόμα και «αναπόφευκτων» πολεμικών συγκρούσεων. *«Η ειρήνη», κατά τον Όσιο Μάρκο τον Ασκητή, «είναι η απαλλαγή από τα πάθη, μια κατάσταση που, χωρίς την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, δεν επιτυγχάνεται»⁴* Αυτά τα πάθη μετατρέπουν τον άνθρωπο σε θηρίο και, όσο εδραιώνονται στη ζωή του, τον καθιστούν διαρκή απειλή για τους άλλους, αλλά και τον ίδιο του τον εαυτό.

Η Πίστη, στη γλώσσα του Παύλου, ξεπερνά την έννοια της πιστότητας στο Θεό και της εμπιστοσύνης απέναντι στο θέλημά Του. Αναλαμβάνει και την έννοια της αξιοπιστίας εκείνου που δηλώνει άνθρωπος του Θεού, έναντι των άλλων κι έναντι του Θεού. Η αξιοπιστία, που μπορεί να ταυτιστεί και με την ειλικρίνεια, είναι αγαθό δύσκολο αναγνωρίσιμο στην εποχή μας, ενώ, συχνά, απουσιάζει και από τους λόγους και τα έργα ακόμα και των ανθρώπων της Εκκλησίας. Πόσο δύσκολο είναι να βρεθεί σήμερα άνθρωπος ο λόγος του οποίου να είναι συμβόλαιο, να ταυτίζεται και με τις προθέσεις του αλλά και με τις πράξεις του, να μη λειτουργεί ως επικάλυμμα υφέρπουσας υποκρισίας και κακότητας; Η αξιοπιστία είναι ιδιον των ταπεινών ανθρώπων, εκείνων που όντως έγιναν φορείς του Αγίου Πνεύματος, όντας ειλικρινείς διάκονοί του και όχι αδίστακτοι υπηρέτες του άκρατου εγωισμού, της φιλαυτίας και της κενότητάς τους, στο βωμό των οποίων είναι ικανοί να θυσιάσουν σχέσεις αγάπης και αλληλεγγύης, αλλά και να προδώσουν δεσμούς πνευματικούς.

Όπως διδάσκει ο Όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ, αδελφοί μου, ο σκοπός της Χριστιανικής ζωής είναι η απόκτηση του Αγίου Πνεύματος⁵. Μόνο που αυτή απαιτεί αγώνα πνευματικό για την οικειοποίηση και συγκομιδή των καρπών Του. Ας επικαλούμαστε, λοιπόν, διαρκώς τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας, για να κάνουμε τον εαυτό μας Πνευματοφόρο, ικανό να στρέψει τη ρότα του κόσμου στον απλανή και σίγουρο δρόμο του Θεού. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ Π.Β. Πάσχου, «Έρωσ Ορθοδοξίας», σελ. 456

⁴ Φιλοκαλία, Τόμος 1^{ος}, σελ. 142

⁵ Καλλίστου, Μητροπολίτου Διοκλείας, «Η Ορθόδοξη Εκκλησία», σελ. 364